

[Finansministeren]

vis er i arbejde eller midlertidigt uden for arbejdsmarkedet.

Det er det, der sikres ved det forslag, der her er til debat, og det efterfølgende på dagsordenen.

Hvis man ville lege sofist i den borgerlige opposition, fordi man på et tidspunkt valgte at stå helt af dansk politik og pukke på forlig, så kunne man sige: Nå ja, men så måtte man jo indføre arbejdsmarkedsbidrag af understøttelsen i stedet for. Det er ikke forligsbundet.

(Kort bemærkning).

Jens Jørgensen (KF):

Finansministerens første sætning beskæftigede sig med begrebet chikanesang. Lidt senere benyttede finansministeren begrebet sofist.

Må jeg ikke godt minde finansministeren om et par i hvert fald for mig og Det Konservative Folkeparti vigtige ting?

Jeg understregede, at vi betragter det her som følgelovgivning. Jeg sagde oven i købet, at som en tråd igennem det gik der en balance. Den ville vi forholde os til.

Jeg synes ikke, det er fair at kalde det chikanesang, når jeg derefter går op og påpeger, at der er et syvkantet politisk forlig.

Jeg synes ikke, det er udtryk for sofisme, i hvert fald ikke i den klassiske fortolkning af sofisme, at pege på, at man har indgået et forlig. Ellers er finansministeren nødt til at indarbejde en ny definition i diverse ordbøger.

Når jeg læser de politiske beretninger og de politiske udtalelser med mine faglige briller, historikerens briller, har jeg gang på gang hæftet mig ved, at finansministeren har understreget skatteforliget med den tidligere regering.

Hvad er der forkert i, at finansministeren som oppositionsmand taler om skatteforlig og om, at forlig er forlig og forlig skal holdes og kun kan ændres, dersom forligspartierne, som finansministeren i visse sammenhænge var forligspart med, er enige? Så går jeg op på Det Konservative Folketingspartis vegne og siger som supplement, at det synes jeg er en seriøs og åben markering af, hvad det her skal være arbejdsgrundlaget for. Jeg siger, at der er et politisk forlig om svært stof. Og forlig bør man holde, indtil man har forhandlet parterne imellem. Så får jeg at vide, at det er chikanesang – en højst besynderlig form for retorik, må jeg nok sige, efter et oplæg, der forsøgte at behandle temaerne sobert og regulært.

Finansministeren (Lykketoft):

Jeg kan egentlig godt forstå – hvis hr. Jens Jørgensen opfattede det, jeg sagde, som specielt møntet på ham – at han var en lille smule forarget. Det var egentlig ikke specielt møntet på hr. Jens Jørgensen.

Jeg skal ikke gå mere i dybden. Nu skal vi jo forhandle det alt sammen. Det skal vi da. Men man kan altså ikke, synes jeg, med sagligheden i behold sige, at hvis der gennemføres så store ændringer – skattesystem, arbejdsmarkedsbidrag – så kan man under henvisning til et forlig engang acceptere, at der sker disse mærkværdigheder med virkningen af reguleringsmekanismen.

Men lad os dyrke det i udvalget, for jeg tror, at enhver kan se, at hvor små ændringer i sociale bidrag, som aftales på arbejdsmarkedet, selvfølgelig godt kan få lov til at slå igennem med den forsinkelse, der ligger i den nuværende mekanisme, dér vil store ændringer som det arbejdsmarkedsbidrag, vi lige har diskuteret under det forrige punkt, give nogle helt mærkværdige psykiske virkninger i forholdet mellem dem, der er i arbejde, og dem, der er på overførsler, som jeg ikke havde fantasi til at forestille mig at Venstre og Konservative ønskede at fastholde. Det var sådan set det, der var baggrunden for min bemærkning. Jeg vil ikke – og det tror jeg måske heller ikke lønner sig for Hr. Jens Jørgensens parti – genoptage en historisk diskussion om, hvorvidt man ensidigt kunne opsigte et skattereformforlig fra 1985, sådan som den daværende statsminister gjorde det. Men han gjorde det og grundlagde en ny politisk tradition.

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Den sidste del af debatten – ikke kun, hvad finansministeren sagde, men også hvad tidligere ordførere sagde – får mig til at sige følgende:

Det er rigtigt, at vi har et reguleringsforlig, vi har et satsreguleringspuljeforlig, og det er rigtigt, at vi nu står over for en skattereform, som vi skal have fundet ud af hvem der kan støtte, og hvem der ikke kan støtte, og det er rigtigt, at forhandlerne om det her trækker i hver sin ende af skattereformen.

Så må jeg have lov til at sige, at vi må finde en løsning på resten. Det kan ikke være sådan,